OD AUTORA NAJHORŠÍCH DETÍ A ZVIERATIEK NA SVETE!

David Walliams

NAJ HORŠIE PRÍŠERY NA SVETE

VSTUP NA VLASTNÉ RIZIKO!

Ilustroval Adam Stower

VSTUP
NA VLASTNÉ
RIZIKO!

V tejto edícii vyšlo:

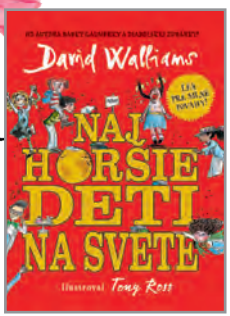

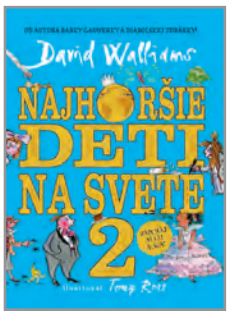

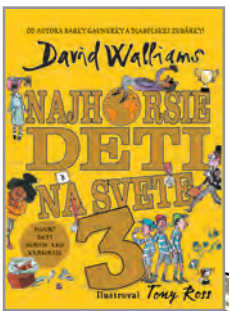

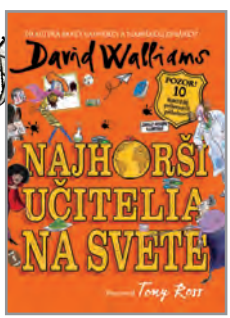

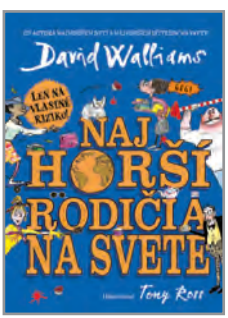

David Walliams

NAJ HORŠIE PRÍŠERY NA SVETE

Ilustroval
Adam Stower

slovart

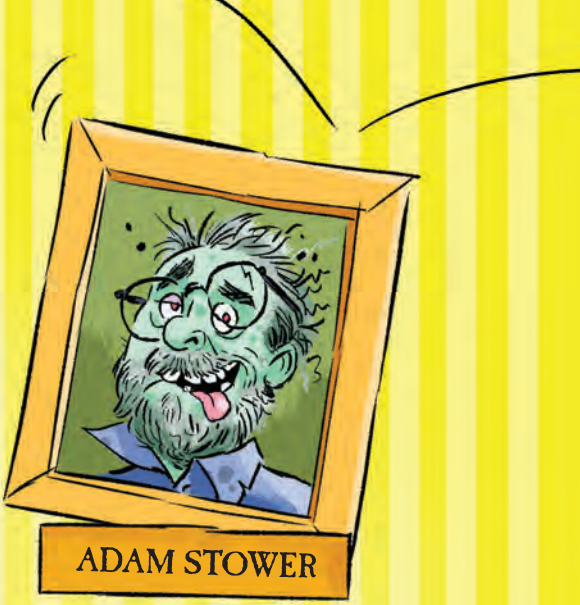

Pre Alfréda, moju
najobľúbenejšiu príšerku
Ľúbim ťa
Tato

Pre Zoë
S láskou Adam

Text © David Walliams 2023
Illustrations © Adam Stower 2023
Cover lettering of author`s name © Quentin Blake 2010
David Walliams and Adam Stower assert the moral right to be identified as the author and illustrator of this work.
Translation © Katarína Hajašová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu David Walliams: *THE WORLD'S WORST MONSTERS*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Childrens Book, London 2023, preložila Katarína Hajašová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, spol. s r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporučením pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-6550-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

POĎAKOVANIA

Rád by som poďakoval nebojácnym ľuďom, ktorí mi pomohli s touto knihou. Ako deti však až takí odvážni neboli…

Adam Stower, *môj ilustrátor*, sa bál Frankensteina. Na návšteve u starého otca sa tajne vykradol z izby a pozrel si strašidelný film. Tej noci sa neodvážil ísť ani na záchod!

Cally Poplak, *vydavateľka*, milovala Lochnesskú príšeru. Ako dieťa trávila prázdniny na západnom pobreží Škótska. Dúfala, že sa jej podarí zoznámiť sa s Nessie.

Charlie Redmayne, *generálny riaditeľ*, sa desil pána a pani Škriatkových, ktorí žili na záhrade jeho starých rodičov.

Paul Stevens, *môj literárny agent*, sa bál múmií. Strachoval sa, že sa jeho mama premení na múmiu!

Nick Lake, *môj redaktor*, sa bál obra, ktorý sa mu prihováral spod mosta v národnom parku Lake District. (V skutočnosti to bol iba jeho otec, ale Nickovi trvalo poriadne dlho, kým na to prišiel!)

Val Brathwaite, *kreatívna riaditeľka*, sa bála tmy a do svojich dvadsiatych piatych narodenín spávala pri rozsvietenej lampe!

Sally Griffin, *dizajnérka*, mala hrôzu z duchov, pretože jej nezbedná mama a drzý strýko Maurice sa pri večeri pretekali v rozprávaní príbehov o duchoch!

Megan Reid, *redaktorka beletrie*, sa odjakživa bála pavúkov. Malých, veľkých, ale najmä vypasených, chlpatých a obrovských.

Matthew Kelly, *umelecký riaditeľ*, sa bál príšery, čo ti vkĺzne pod posteľ, keď zhasneš svetlo, a chce ťa schmatnúť za členok. Jediný spôsob, ako jej uniknúť, je vyskočiť z postele a bežať o život. Veľa šťastia!

Geraldine Stroud, *PR manažérka*, sa odjakživa desí Yetiho a dodnes sa zvláštne cíti na veľkých otvorených priestranstvách...

Tanya Hougham, *producentka audiokníh*, sa rozplakala vždy, keď počas raňajok dojedla medové cereálie. Bála sa, že sa premení na medovú príšeru.

Alex Cowan, *vedúci marketingu*, sa bál mimozemšťanov zo seriálu Pán času. Keď počul, ako smrtiace tvory hystericky vrieskajú VYHUBIŤ!, bleskovo sa schoval za kreslo.

David Walliams

VITAJ VO SVETE
PRÍŠER!
UPÍR
Upír, rovnako ako netopier, vychádza von iba v noci. Vie lietať a má ostré tesáky.
DUCH
Duch je duša mŕtveho človeka. Jeho obľúbenou zábavou je strašiť živých.
MEDÚZA
Medúza má na hlave namiesto vlasov hady. Stačí jeden pohľad na ňu a skamenieš.
ZOMBÍK
Zombík je mŕtve telo, ktoré ožilo. Ak ťa pohryzie, aj z teba sa stane zombík.

A TERAZ SA ZOZNÁM S **NAJHORŠÍMI PRÍŠERAMI NA SVETE...**

OBSAH

NETOPIERIE bábätko str. 15

DUCH z Parku nočných môr str. 41

Moja mama je ZOMBÍK str. 69

TVOR z čierneho jazierka str. 97

Legenda o LAKOVLKOVI str. 123

Zvláštny prípad str. 149
SLEČNY PLAZIVEJ

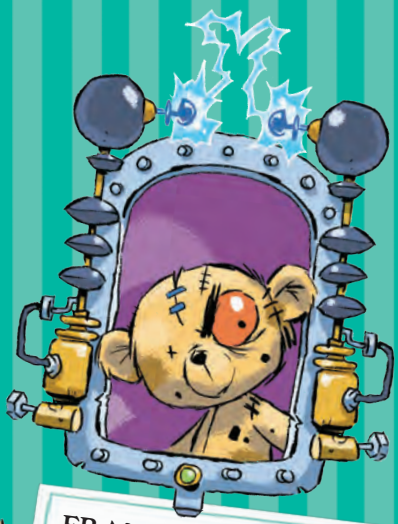

FRANKENMACKO
str. 175

Mama
MÚMIA str. 203

PRÍŠERNÝ str. 233
(ale milý) SNEŽNÝ MUŽ

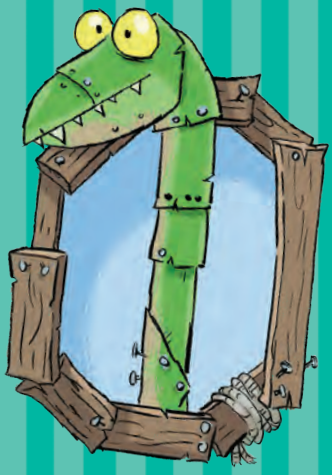

Pravdivý príbeh
LOCHNESSKEJ
PRÍŠERY str. 259

NETOPIERIE bábätko

NETOPIERIE bábätko

V ĎALEKEJ, PREĎALEKEJ KRAJINE, kde vládla večná zima, sa k nebu vypínala zasnežená hora. Na samom vrchole vykúkal spoza oblakov gotický hrad. Vyzeral ako z rozprávky, no príbeh, ktorý ti rozpoviem, nemá s rozprávkou nič spoločné.

To ani náhodou. Je to **HORROROVÝ** príbeh.

V hrade žilo dievčatko s ohnivoryšavými vlasmi. Volalo sa Zlatka. Zlatka akoby do tmavého pochmúrneho hradu ani nepatrila. Najradšej zo všetkého sa *smiala,* spievala a skákala. Škoda, že sa nemala s kým hrať. Všetko sa však zmenilo jednej noci počas hrozivej ***búrky,*** keď prišiel na svet jej brat.

Zlatka bola nadšená. Deň čo deň navštevovala bračeka v jeho detskej izbe. Po špičkách sa vkradla dnu a pozorovala ho, ako spí.

Čudné bolo, že prespal celý deň a budil sa iba v noci. A ešte čudnejšie bolo jeho meno.

Alukard.

Máš aj ty brata alebo kamoša, ktorý sa volá Alukard? Ak áno, vyhrávaš euro.

Raz večer Zlatka opatrne natiahla ruku, aby pohladila bračeka, ktorý spokojne odfukoval vo svojej postieľke.

„CHRRR! CHRRR! CHRRR!“

Vtom bábätko otvorilo červené oči a zasyčalo.

„SSS!“

Asi sa mu práve prerezali zuby, pretože Alukard vyceril **tesáky** ostré ako ihly.

„ÁÁÁ!“ zvrieskla Zlatka.

Bola taká vydesená, že vystrelila z detskej izby ako blesk a zaplesla za sebou dvere.

PLESK!

„Vari je môj brat príšera?“ pýtala sa samej seba.

Než si stihla odpovedať, zdola sa ozval hlas.

„VEČERA!“

Volala ju mama.

Zlatka s búšiacim srdcom poskakovala dolu kamenným schodiskom. Vošla do neuveriteľne dlhej jedálne.

„Čo je na večeru? Stavím sa, že vy dvaja máte ako vždy cviklovú polievku!“ prihovorila sa rodičom.

„SAMOZREJME!“ odpovedali mama a otec s úsmevom.

Zlatkini rodičia tvorili prekrásny pár. Obaja mali bledú pokožku, červené oči a vlasy **tmavé** ako noc. Vždy mali na sebe čierny zamat a krvavočervený hodváb. Otcovou špecialitou bol dlhý plášť. Vykrúcal sa v ňom po chodbách hradu ako kúzelník predvádzajúci trik.

„Veď cviklovú polievku jedávate na raňajky, obed AJ večeru!“ zvolala Zlatka. „Nelezie vám už hore krkom?“

„NIE! Nevieme sa jej nabažiť,“ odvetila mama. „Spravila som ti klobásu so zemiakovou kašou.“

„Mňam!“ vyhŕkla Zlatka a posadila sa na druhý koniec neuveriteľne dlhého dreveného stola. Rozkrojila prvú klobásu a pozrela na rodičov.

„Práve som bola v detskej izbe skontrolovať Alukarda.“

Dospeláci si vymenili pohľady.

„A?“ vyzvedal otec.

„No, stalo sa niečo fakt čudné.“

„Vychladne ti kaša,“ ozvala sa mama, sŕkajúc cviklovú polievku.

„Chcela som ho pohladkať, no on…“

„Aká je tá nová kniha, čo čítaš?“ prerušil ju otec a zmenil tému.

„Dobrá!“ odsekla nahnevane Zlatka. „Vôbec ma nepočúvate!“

„Počúvame, zlatko,“ usmiala sa mama. „A teraz už jedz.“

„Nie! Musím vám niečo povedať! Alukardovi narástli **tesáky!**“

Rodičia si vymenili pohľady a silene sa rozrehotali.

„HA! HA! HA!“

„Myslím, že je čas ísť do postele, mladá dáma," nadhodil otec. „Určite si unavená. Už ťa klame zrak!"

„Nie," odvetila Zlatka rozhodne. „Zrak ma určite neklame, ale niekedy sa mi zdá, že ty áno!"

„Ako to myslíš?" chcel vedieť otec.

„Táto rodina je čudná!"

„Čudná? *Čudná?*" bľabotala mama a oči jej zaliali slzy.

„Prečo stále nosíte iba čierne a červené oblečenie? Prečo nikdy nechodíte von za svetla? Prečo jete iba cviklovú polievku? Je to vôbec cviklová polievka? Chcem ju ochutnať!" zvolala Zlatka.

Odsunula stoličku a vyštartovala k opačnému koncu stola. Skôr než mama stihla zjesť posledný hlt polievky, Zlatka do nej ponorila prst.

ČĽUP!

„AKO SA OPOVAŽUJEŠ!" zahrmel otec. „OKAMŽITE CHOĎ DO POSTELE!"

Vstal zo stoličky a namieril prst nahor. Vyzeral ako z iného storočia.

Zlatku jeho hnev veľmi prekvapil.
Ešte nikdy ho nevidela tak zúriť.
Bez slova sa otočila na päte a zabuchla za sebou dvere.

BUCH!

Namiesto toho, aby nahnevane **odpochodovala** hore kamenným schodiskom do svojej izby, zostala stáť pri dverách s uchom pri kľúčovej dierke.

„Raz jej budeme musieť povedať pravdu, drahý," šepla mama.

„NIKDY!" zvolal otec.

Vtom Zlatka začula blížiace sa kroky a rýchlo sa *vrhla* ku schodom.

Keď vošla do izby, všimla si, že prst má stále červený od polievky. Priblížila ho k nosu a ovoňala. Vôbec nevoňal ako cvikla. Ruky sa jej triasli od strachu, keď si priložila prst k perám a opatrne ochutnala. Ani nechutil ako cvikla.

Pripomínal staré hrdzavé mince.

Aby sa tej nepríjemnej chuti zbavila, rýchlo si umyla zuby.

Spánok však neprichádzal. V hlave jej dunelo. Milióny otázok jej tam vírili ako bláznivé.

Zlatka sa rozhodla, že sa zahrá na detektívku. Vstala z postele a po špičkách sa vykradla z izby. Najskôr šla skontrolovať Alukarda. No keď vošla do izby a nakukla do postieľky, zistila, že je prázdna!

„Bábätko predsa nemôže uprostred noci len tak zmiznúť," zamrmlala si popod nos. „Je to čím ďalej podozrivejšie!"

Zlatka bola pevne rozhodnutá nájsť svojho bračeka,

a tak jej kroky smerovali do rodičovskej spálne. Stlačila kľučku, no tá sa ani nepohla. Jej podozrenie sa naplnilo. Dvere boli zamknuté. Rodičia jej zakázali chodiť do spálne, a tak ju ešte nikdy nevidela.

Vydala sa dole širokým schodiskom. Nazrela do niekoľkých prázdnych izieb, keď vtom začula zvuk prichádzajúci z tanečnej sály. Nakukla cez kľúčovú dierku. Naskytol sa jej ohromujúci pohľad.

Malý braček lietal po izbe! Pripomínal sovie mláďa, čo sa vydalo na svoj prvý let. Bábätko narážalo do vecí...

... do lustra...

CINK!

... do hodín starého otca...

BIM! BAM!

... do olejomaľby...

BÁCH!

... do brnenia...

CVENG!

... do ohniska...

ŠVÁC!